

A Pécsi Ítéltábla Pécsen, a 2018. évi október hó 2. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

ítéletet:

A másodfokú bíróság a tiltott toborzás büntette miatt **vádlott** ellen indított büntetőügyben a Szekszárdi Törvényszék 6.B.155/2017/39. számú ítéletét akként változtatja meg, hogy mellőzi a pártfogó felügyelet alkalmazását, és a vádlottat előzetes mentesítésben részesíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a vádlottat 37.785 (harminchétezer-hétszáznyolcvanöt) forint másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Indokolás

A Szekszárdi Törvényszék 6.B.155/2017/39. számú, 2018. április 3. napján kelt ítéletével vádlottat tiltott toborzás büntette miatt 2 év börtönre ítélte, a szabadságvesztés végrehajtását 4 évi próbaidőre felfüggesztette, egyben elrendelte a vádlott pártfogó felügyeletét. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és részben kötelezte a vádlottat a felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

A törvényszék ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére, a büntetés súlyosítása és az elkobzásra vonatkozó rendelkezés megváltoztatása érdekében jelentett be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában, illetve a nyilvános ülésen jelenlevő képviselője útján az ügyészi fellebbezést fenntartva annak tartalmát részben megváltoztatta, a bűnösségi körülmények kiegészítése mellett a vádlottal szemben végrehajtandó fegyházbüntetés kiszabására és az elkobzásra vonatkozó jogi indokolás pontosítására tett indítványt.

A vádlott védője a másodfokú eljárásban a pártfogó felügyelet mellőzését indítványozta, illetve kérte a vádlott előzetes mentesítésben részesítését.

A másodfokú bíróság a törvényszék jogorvoslattal megtámadott ítéletét a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 590.§ (1) bekezdése alapján – figyelemmel a (2) bekezdésben foglaltakra is – az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok maradéktalan betartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást. A tényállást a szükséges és lehetséges mértékben felderítette, a bizonyítékokat beszerezte és értékelte, egyben indokolási kötelezettségének is mindenben eleget

tett.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a vádlott személyi körülményeire vonatkozó részében csupán azzal szükséges kiegészíteni, hogy a vádlott munkahelye és lakóhelye az eljárás során megváltozott. Jelenleg ...n, a ... kórházban dolgozik betegszállítóként, havi jövedelme 165.000 forint.

A fenti kiegészítéssel a törvényszék ítélete hiánytalan, iratellenes megállapítást vagy téves ténybeli következtetést nem tartalmaz, ezért az a Be. 591.§ (1) bekezdése alapján irányadó volt a másodfokú eljárásban is. A törvényszék által megállapított tényállást sem a vádlott, sem a védelem nem támadta.

A helyesen megállapított tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott büntetőjogi felelősségére és cselekményét is az anyagi jogszabályoknak megfelelően minősítette. Részletes és színvonalas jogi indokolásban fejtette ki érveit a minősítés kapcsán. Ezzel összefüggésben a másodfokú bíróság csupán az alábbi kiegészítést, illetve pontosítást látta szükségesnek.

A tiltott toborzás előzménye az 1978. évi IV. törvény 154.§-ában szabályozott bűncselekmény a népek szabadsága elleni tényállás volt. Az 1999. évi CXX. törvény 9.§-a 2000. március 1-jétől vezette be a tiltott toborzást, mint új tényállást. A tényállást a 2004. évi CXXXI. törvény 7.§-a 2005. január 1-jétől kiegészítette egy új elkövetési magatartással, mely szerint a tiltott toborzást az a magyar állampolgár is elköveti, „aki – szövetséges fegyveres erőn kívül – nemzetközi vagy nem nemzetközi fegyveres összeütközésben résztvevő idegen fegyveres szervezetbe önként belép, erre ajánlkozik, vagy ilyen fegyveres szervezetben kiképzésen vesz részt.” A hatályos szabályozás tartalmilag megegyezik az 1978. évi IV. törvény szabályozásával.

Ezen túlmenően nem osztotta a másodfokú bíróság a törvényszéknek azt a jogi érvelését, hogy a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 146.§ (1) és (2) bekezdésében meghatározott törvényi tényállások között a társadalomra veszélyesség tekintetében különbség lenne. A két eltérő elkövetési magatartás esetében a törvényhozó ugyanis azonos büntetési tételkereteket határozott meg. Az objektív társadalomra veszélyességet a törvényhozó értékeli, amikor eldönti, hogy bűncselekménnyé nyilvánítson-e bizonyos magatartást, a társadalomra veszélyesség fokát pedig az egyes cselekményekhez kapcsolódó jogkövetkezmény fejezi ki. Minél veszélyesebb egy adott bűncselekmény a társadalomra, a törvényhozó annál súlyosabb büntetés kiszabását teszi lehetővé. Mindezekből következik, ha a két eltérő magatartással megvalósuló bűncselekményre a Btk. azonos büntetési tételkeretet ír elő, akkor a társadalomra veszélyességük is csak azonos lehet.

A büntetés kiszabását meghatározó tényezőket az elsőfokú bíróság alapvetően helyesen tárta fel és súlyuknak megfelelően értékelte.

A vádlott hazatéréseivel és a megbánással kapcsolatosan elsősorban azt kell figyelembe venni, hogy a vádlottai Népköztársaság hadseregéből kilépett, ésn keresztül hazatért Magyarországra. Kétségtelen, hogy hazatérésekor tisztában volt az ellene indult büntetőeljárással, így tudta, hogy magatartásának következményeivel számolnia kell. Erre tekintettel nem kifogásolható, hogy a hazatérés tényét az elsőfokú bíróság a vádlott javára értékelte a büntetés kiszabása során. Az eljárás adataiból az is megállapítható, hogy a vádlott részben ideológiai meggyőződésből lépett be ai Népköztársaság katonai szervezetébe, ezért ennek a magatartásnak az esetében az utólagos

megbánás – pontosan a meggyőződésre tekintettel – nem értékelhető.

Részben egyetértett a másodfokú bíróság a védelemnek azzal az érvelésével, hogy jelen esetben a generális prevenció, mint a büntetés kiszabását meghatározó egyik körülmény, csak kisebb jelentőséggel bír. Az elsőfokú bíróság helyesen fejtette ki, hogy ilyen és hasonló jellegű bűncselekmény elkövetése miatt Magyarországon korábban csak egy alkalommal indult büntetőeljárás. Így semmi nem indokolja, hogy a bíróság az általános megelőzés érdekében alkalmazzon súlyos büntetést. A speciális prevenció, a vádlott személyiségében rejlő társadalomra veszélyesség körében az elsőfokú bíróság helyesen ismerte fel, hogy a vádlott esetében nem indokolt végrehajtandó szabadságvesztés-büntetés kiszabása. Amint az a büntetés kiszabását meghatározó körülményekből is megállapítható, a vádlott korábban törvénytisztelő életmódot folytatott, büntetlen előéletű, hosszabb rendőri szolgálat áll mögötte, és jelen eljárás alatt rendezte életkörülményeit, munkát vállalt, lakhatását is biztosította. Ezért esetében a büntetés súlyosítása, de különösen a végrehajtandó szabadságvesztés-büntetés kiszabása a büntetési célokon túlmutató, aránytalan hátrány lenne.

Ugyancsak a vádlott személyi körülményeinek kedvező változása miatt nem indokolt a vádlottesetében magatartásának a próbaidő alatt történő nyomon követése. A másodfokú bíróság megítélése szerint elegendő visszatartó erővel bír, hogy a vádlott a határozat jogerőre emelkedését követően négy éven keresztül felfüggesztett szabadságvesztés-büntetés hatálya alatt áll. Erre tekintettel a másodfokú bíróság a vádlottal szemben a pártfogó felügyelet alkalmazását mellőzte.

A másodfokú bíróság egyetértett a védelem indítványával az előzetes mentesítés vonatkozásában is. A fent már kifejtettek szerint a vádlott kedvező személyi körülményei érdemessé teszik arra, hogy a büntetett előléthez fűződő hátrányok alól előzetes mentesítésben részesüljön, ezért erről a másodfokú bíróság a Btk. 102.§-a alapján rendelkezett.

A törvényszék helyesen rendelkezett a vádlottól lefoglalt idegen – nemzetközi szuverenitással, elismertséggel nem rendelkező államszervezet által kiállított – okmányok elkobzásáról. Megalapozottnak találta ugyanakkor a másodfokú bíróság a fellebbviteli főügyészségnek azt a jogi álláspontját, hogy a Btk. 72.§ (1) bekezdés d) pontjában írt ok nem áll fel, így az erre vonatkozó rendelkezést az indokolásból mellőzte.

A másodfokú bíróság a törvényszék ítéletét a pártfogó felügyelet mellőzésére, illetve az előzetes mentesítésre tekintettel a Be. 606.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 605.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a Be. 613.§-a alapján kötelezte a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Pécs, 2018. október 2.

Dr. Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr. Tóth Sándor s.k. előadó bíró, Dr. Hudvágner András s.k. bíró

A Szekszárdi Törvényszék 6.B.155/2017/39. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.I.19/2018/6. számú ítélete folytán – az abban írt változtatásokkal – a 2018. évi október hó 2. napján jogerőre emelkedett.

. Makai Lajos s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelél:

tisztviselő